

2023. augusztus 25. péntek

Kedves Püspök Úr! Kedves paptestvérek! A mai nappal lezárul a lelki gyakorlatunk. Egy Eucharisztia keretében búcsúzunk el egymástól, mely azt jelenti, hogy *hálaadás*. Közös úton jártunk, közös tapasztalatokkal. Most csak azzal foglalkozhattunk, ami minket érint. A presbitérium mindig összegyűlt az apostolotód körül. Gondoljunk Pálra, aki Milétoszba hívatta az egyház papjait és ott felkészítette őket feladataikra. Nekem külön is öröm volt együtt lenni Veletek, mert hősies a ti munkátok, a helytállásotok őseink földjén, ez engem is bátorít az evangelizációra. Most hálát adhatunk és megfogalmazhatjuk személyes vallomásunkat is, szeretetünket az Úr Jézus felé.

Kedves Testvérek!

Az a gondolati ív, amely elkísér bennünket az első szentmiséről kezdve most ki csúcsosodik a személyes találkozásban és egy személyes hitvallásban. Az egyházatyák szerint a szentírás akár egyetlen szavában is benne lehet a teljes kinyilatkoztatás, hiszen az egész Isten Szava. A Biblia üzenetéből, amit kevésbé ismerünk az talán az ószövetség, amelyet viszont az apostolok, az egyházi írók és az egyházatyák az első századokban, de még később is nagyon sokszor olvastak, értelmeztek és Krisztusra vonatkoztattak. Ezzel a teljes Isten igéjét adták tovább. Ruth könyve a választott nép életének első időszakából, a letelepedés korszakából származik, de nagyon jól mutatja azt a ma is megtapasztalható valóságot, hogy népek, nemzetek, különböző eszmék, hiedelmek és vallások együtt vannak jelen a Közel-Keleten, ahol az Ige megtestesült és Isten egyértelművé tette, hogy nincs más név az ég alatt amelyben üdvözülhetnénk, csak Jézus Krisztus neve.

Ennek az előtörténetét olvashatjuk ki az elhangzott részből, amelyben mint egy vegyes házasságból emelkedik ki előttünk *Rut*, akinek a izraelita férje egy idő után elhunyt, szabadállapotú lett és anyósának rokona Boász vette el, aki Jézus családfáján jelentős helyet foglal el. Egy vallomással kapcsolódott Noémi családjához: „A te néped az én népem, a te Istened, az én Istenem!” (Ezt az evangéliumban hallottak alapján, mint *preparatio evangelica* azonosíthatjuk azzal a mondattal, hogy „Szeresd Uradat, Istenedet és szeresd felebarátodat!”) Mennyire egységes belsőleg az isteni kinyilatkoztatás. Az elbeszélésből az is kiolvasható, hogy Isten görbe vonalakkal is tud egyenesen írni, vagyis az emberi komplikációk közepette is megvalósulhat Isten akarata és az üdvösség terve. Jézus is hányszor meglepte tanítványait és az írástudókat és farizeusokat, amikor nem zsidókkal lépett kapcsolatba (a római százados, akinek a szavait ismétljük áldozás előtt, majd a samariai asszony, akinek kinyilvánítja isteni voltát é elfogadja a vallomását..., egy samariaitól és egy nőtől!) Rut, tudtán kívül, ezzel az előrelátó isteni bölcsességgel kerül az üdvösségtörténet középpontjába, mert a hite, a szíve, a meggyőződése és a szeretete kedvessé tette őt Isten előtt. Tekintsünk mi is így a világunkra. Itt van elég sok keveredés, de még mennyi! Az előítéletek bennünk jelen vannak. Képesek vagyunk meglátni Isten akaratát a másik emberben, aki bármilyen oknál fogva különbözik tőlünk. Ide kell, ahogy a szentírás fogalmaz a „bölcsességgel párosult ész”! Vagyis a Szentlelket kell kérnünk a lelkek megkülönböztetéséhez, mert nem mi vagyunk a főszereplők, mi csak haszontalan szolgák vagyunk. Adjunk hálát, azért hogy kiválasztottak!

És akkor térjünk át az evangélium tanítására. Jézust sokszor a farizeusok, szaduceusok és írástudók gyűrűjében találjuk, most egy törvénytudó, mondjuk így egy „egyetemi tanár”, leckézteti és felteszi az akkori katekizmus első kérdését (mint, ami nekünk volt, a „mi végett vagyunk a világon”), hogy melyik az első parancs a törvényben. Érdekes, hogy Jézus nem

csodálkozik, vállalja a kihívást és egyszerűen válaszol. Itt nem szerepel a folytatás, mint Márknál (12,28-34), hogy az írástudó megdicséri Jézust és megismétli, amit Jézus mondott, Ő pedig kijelenti, hogy „nem jársz messze Isten országától”, hanem kijelenti, hogy „Ezen a két parancson alapszik az egész törvény és a próféták.” (Mt 22,40) Ezután, amit viszont most nem olvastunk, Jézus kérdez az okosaktól, hogy „Mit tartotok a Messiásról? Kinek a fia?” (Mt 22,42)

Az elhangzottakkal kapcsolatban gondoljunk arra is, hogy Jézus nem eltörölni vagy megszüntetni jött a törvényt, hanem beteljesíteni. És most újra megerősíti az egész Kinyilatkoztatás tanítását, hogy „az Isten szeretet” (1Jn 4,18) és az embernek a legnagyobb tette ugyancsak a szeretet. De ez nem egy egyszerű érzelmi megnyilvánulás, hanem olyan, amelyhez a legszorosabban hozzátartozik az áldozat, tulajdonképpen a kereszti! Az Istenbe vetett hit, az Isten iránti szeretet tesz képessé az emberszeretetre, s erre Jézus adott példát, nem úgy, hogy elméleti ismereteket adott, hanem azzal a kijelentésével, hogy „Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért. Ha megteszitek, amit parancsolok nektek, a barátaim vagytok.” (Jn 15,13-14)

Jézusra és papi hivatásunkra tekintettünk ezekben a napokban. Szent Pál kérése hozzánk is szólt: „Éljetek méltón, ahhoz a hivatáshoz, amit kaptatok”. (Ef 4,1) Világossá vált számunkra, hogy nem egyedül, hanem a Mesterrel együtt tudjuk ezt a kérést megvalósítani.

Ámen.